Μοντέρνοι καιροί (Βαγγέλης Καρατζάς)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 26 Φεβρουαρίου, 2020

Φωτογραφία: Εικονογράφηση: Βαγγέλης Καρατζάς

Αγαπημένε μας γιε, καλημέρα. Ελπίζουμε η επιστολή μας αυτή να σε βρίσκει καλά στην υγεία σου και οι σπουδές σου να προχωρούν βάσει προγράμματος. Μας λείπεις, να ξέρεις, όλο την κουβέντα σου έχουμε. Εμείς εδώ είμαστε όλοι καλά, όπως τα ξέρεις. Πρέπει να σου πούμε πως ο σκύλος χτυπάει το κουδούνι όποτε θέλει να μπει μέσα. Πολλά χαιρετίσματα στη θεία Ασπασία και στον θείο σου τον Τζίμη. Να μην τους στενοχωρείς. Θα τα πούμε τα Χριστούγεννα. Φιλιά. 9 Νοεμβρίου 1977. «Αύριο το πρωί στις 6.30, στο γκισέ νούμερο τάδε της Ολυμπιακής, θα βρεις το εισιτήριό σου για την πτήση των 8 για Χίθροου. Θα σε περιμένω στις Αφίξεις».

Με αυτό το σύντομο τηλεφώνημα του πατέρα μου από το Λονδίνο ξεκίνησε η περίοδος του ξενιτεμού μου. Έξι χρόνια έλειψα και το ταχυδρομείο ήταν η μεγάλη μου προσμονή, μια επιστολή από τους γονείς, μια κάρτα από κάποιο ξαδέλφι, μια φωτογραφία παλιών συμμαθητών από τη βόλτα στη Βάρκιζα με οτοστόπ, μια ειδοποίηση πως το συνάλλαγμά μου έχει κατατεθεί. Το ταχυδρομείο με κράταγε σε επαφή με την πατρίδα, την οικογένεια και τους φίλους. Και όταν πια γύρισα, πάλι το ταχυδρομείο περίμενα, μια γλυκιά ταραχή στο στέρνο όποτε έβρισκα φάκελο για μένα στο σπίτι, από την άλλη πλευρά πια. Από τους καινούργιους φίλους, τους συμφοιτητές. Και το πτυχίο μου ταχυδρομικά το παρέλαβα.

Η σχέση αυτή κράτησε μέχρι την αγορά του πρώτου μου πι-σι. Ενθουσιάστηκα με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, άμεση ανταπόκριση, απλές διαδικασίες. Τότε το ταχυδρομείο άρχισε να αραιώνει, μερικές χριστουγεννιάτικες κάρτες και κυρίως

λογαριασμοί. Τον ίδιο ενθουσιασμό ένιωσα όταν αγαπητός συνάδελφος μου περιέγραψε τον καινούργιο τρόπο επικοινωνίας, και μάλιστα μου έφτιαξε δικό μου λογαριασμό στο facebook.

Μόλις το άνοιξα, μια φούσκα εμφανίστηκε στην οθόνη: «Ο Τάκης είμαι, είσαι μέσα;». Δεν το σκέφτηκα λεπτό. Βγήκα αμέσως και δεν ξαναμπήκα ποτέ. Για ένα διάστημα έπαιρνα μηνύματα τα οποία δεν άνοιγα, μέχρι το μήνυμα από το ίδιο το facebook πως κλείνει τον λογαριασμό, γιατί τον θεωρεί ανενεργό. Φιου. Ανακούφιση.

Σκέφτομαι τι έχασα τη δεκαετία που οσονούπω τελειώνει, με την άρνησή μου να ενταχθώ στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Μάλλον κέρδισα. Χρόνο. Αυτόν το χρόνο τον οποίο οι συνάνθρωποί μου θυσιάζουν στις οθόνες τους. Και από τους οποίους εγώ προσπαθώ να κλέψω μια στιγμή. Μια ματιά.

(Το άρθρο πρωτοδημοσιεύτηκε στον Γαστρονόμο *Ιανουαρίου, τεύχος 165)*